

ORANJEMANNEN EN PATRIOTTEN.

DOOR

MR. G. H. BETZ.

(Slot).

V.

In den tuin hadden de dames zich gedurende dien tijd op vredelievender wijze bezig gehouden. De beide meisjes hadden zich al dadelijk, met den arm om elkaars middel, in een rustig hoekje teruggetrokken en hare indrukken en geheimen ontboezemd. Eerst over de heeren naast wie zij gezeten hadden: dominee Geurig vonden zij te veel *petit-maitre*; zij wisten nooit goed hoe zij het met hem hadden; de geestelijke ging te veel op in den man van de wereld, en de man van de wereld kwam niet tot zijn recht door den geestelijken staat die hem overal vergezelde. Bovendien, dominee Geurig was weduwnaar en alleen even oud als zij te zamen; hij viel dus buiten bespreking. Blijleven was lang niet meer zoo aardig als vroeger; hij had zich schier uitsluitend bezig gehouden met mevrouw Noordhuijs, die toch waarlijk een weinige *te coquet* was. Zou Leentje, vroeg Mientje, ooit hare schouders durven vertoonen gelijk mevrouw Noordhuijs deed? Leentje liet zich over de zaak niet uit; zij verkeerde meer in de wereld dan het huiselijker Mientje en had op de Haagsche saletten heel wat ontbloote schouders gezien; zij wilde zich dan ook omtrent het al dan niet tentoonstellen der hare geenszins onherroepelijk verbinden. Maar zij wist daarentegen van Blijleven heel wat te vertellen, dat ze hier en daar in de uitgaande wereld had opgevangen, als de getrouwde dames fluisterend, achter den waaier, over hem spraken; banale avontuurtjes, van mond tot mond gegaan en allengs met een dichterlijk of heroïsch waas overtogen. Mientje luisterde gretig, met kleine opflikkeringen in haar vroolijke oogen; zij vond Blijleven een heel slecht mensch; toch oefende hij, door den romantischen nevel gezien, eene eigenaardige bekoring uit. Leentje ging verder; zij erkende, héél in het geheim, den jongen man, die zoo alles kon doen wat hij wilde, eigenlijk te benijden; het was gelukkig, zeide ze, dat ze zelve geen jongen was, want dan zou ze, geloofde zij, ook erg ondeugend zijn, evenals mijnheer Blijleven. Maar den vaandrig Hofland koos zij toch op den duur; daar kon men zoo gezellig mede praten en men behoefde niet bang te wezen, wanneer men er eens iets uitflapte, dat hij, als de ander zeker en stellig deed, er den volgenden dag zijne vrienden in het koffiehuis op zou onthalen. Leentje was onuitputtelijk in des vaandrigs lof, bespeurd hebbend dat hij en Mientje elkander een goed hart toedroegen en den jongen man prijzend met de onbevangenheid van een meisje, wier hart reeds verpand was — Mientje wist er in 't geheim alles van, een geheim welks kennis zij trouwens met alle verwanten en bekenden der familie Dekker